

ჩვენი სიძლიერე იმაშია, არის, რომ ჩვენი ბარრიკადი, რომელზედაც აემართეთ ნათელი ჯვარი პოეზიის მართლმადიდებელობისა, ერთი თავით ებჯინება ტიბეტს, ხოლო მეორე თავდება პარიზში.

ჩვენთვის საქართველო ბრიტანეთის მუხეუმში ნახული სიძველეა, სხვებისთვის ეს თვით ბრიტანეთის მუხეუმია.

ჩვენთვის საქართველო კიწრო ეტნოგრაფია — სხვათათვის — მთელი მსოფლიო.

და სწორედ ეს პერსპექტივების დაშორება, მსოფლიო შეხედვის სისტემა და ლიტერატურული პიგვირობა უსათუოდ გაუთავებელი დამარცხებაა ამ ბარრიკადის გადაღმა მდგარათათვის.

იქ, სადაც ბლანუარის მალაზია ლუვრის მუხეუმით ეჩვენებათ, შაითან ბახარი პოეზიის ბეითლებათ, და პოეზიის ყნოსვა ხარხოზე ვითარდება — შეუძლებელია იქნეს მიღება და გაგება ქეშმარიტ პოეზიისა.

ქართული ლიტერატურის ყბა მაგარი თავი დღეს მეშხანობის მედალიონშია ჩამჯდარი, მაგრამ პოეზიის სასიხარულოდ ეს ყბა ვერ გამოდგება ბიბლიური ვირის ყბათ მას მეტად აბასიათებს თანამედროვე მსგავსება — ეს ყბა ყვირილისაგან ახჩება და, ყეფით მიქცეული, გადაგორდება ნაგვიანებს საფლავში.

ყოველივე ამის მიუხედავად, ჩვენ გვიყვარს საქართველო, და ქართული პატრიოტიზმის იალბუხზე მიჯაჭულნი — მაინც საქართველოში ვწვიით.

ჩვენ აქ ვეძებთ მტრებს და ვერ ვპოულობთ მათ. ხშირად კიდევაც ვქმნით ასეთებს და, როგორც დონკოტები, საქართველოში ვებრძვით ქარის წისქვილებს. შეიძლება ეს იყოს ჩვენი ირონია საქართველოზედ, ქართულ ლიტერატურაზედ — ირონია აგრეთვე საკუთარ თავზედაც.

ჩვენი გართობა სხვისთვის შრომა არის და შეიძლება სიკვდილიც. დასვენების დროს ჩვენ ვიხვრით ანკესებს და ჩვენ გვახალისებს დაქერილთა ფართხალი.

ამ მხრით შეიძლება ჩვენ ვიყვეთ უდიდესი მონარქისტული დესპოტიური მოვლენა ესტეტიკისა.

მით უარეს ხელმოკლეთათვის.

დღეს ნაცად ბარრიკადზე გამოვედით სამოედანოთ

ჩვენ ვხედავთ პროექტორული დაზომავეს და ჩვენ შევსწირავთ საქართველოს მათ სურათებს.

ბარრიკადზე — ჩვენ ბარრიკადის გადაღმა კი სხვა ყველანი. ასე სდგას საკითხი დღეს ჩვენს მუხეუმში.

ეს გვახალისებს ჩვენ.

ეს მოგვცემს მსოფლიო გამარჯვებას.